

Disse forskellige tiltag har så igen medført endeløse diskussioner både internt i de enkelte lande og landene imellem om størrelsen af landbrugets og fiskeriets kvoter og ikke mindst prisniveauet og prisstøtten.

Vil EF blive et isoleret og lukket marked med den nuværende struktur?

Japan og USA har igennem de sidste ti år set med større og større frygt på udviklingen i Det Europæiske Fællesskabs handelspolitik over for tredjelande. De har – med rette tør man sige – været meget mistroiske over for, om der rent faktisk ville opstå frihandel i Europa, og især om denne frihandel i givet fald ville blive holdt inden for de høje told- og handelsmures protektionisme. Subsidier og handelsbarrierer har været reglen for EF, selv om det i sig selv er meget svært at finde en EF-politiker, der vil argumentere for subsidier og andre støtteordninger – i teorien!

Problemet i EF er, at handelspolitikken ikke afgøres ud fra, hvad der tjener de enkelte borgere bedst, men derimod støtter man politisk kun de store og stærke interessegrupperinger. Landbrugsprogrammet i EF, der har medført stor overproduktion og ikke mindst store overskudslagre, eksisterer ikke fortsat, fordi politikerne er for dumme til at forstå problemet, men udelukkende fordi landbruget er for godt og for stærkt organiseret, så det kan blokere de mest vidtrækkende ændringer. Naturligvis findes der også megen skjult støtte, som når for eksempel Tyskland giver lån på 24 milliarder DM til de betrængte skibsværfter i det tidligere DDR.

Fremskridtspartiets mål er at sikre, at Europa og det europæiske marked vil være åbent også over for tredjelandes handel. EF skal være et frihandelsområde med en moralsk uanrigkelig fundats, vi kan anerkende som frihandilstilhængere.

En tvungen union er ikke sagen

Europas forskellige lande har igennem historien udviklet sig til selvstændige nationer. De har udviklet sig med særegne traditioner til tilfredsstillende af de nationale behov og forudsætninger. Sideløbende har de enkelte lande udviklet sig politisk i forskellige retninger baseret på vidt forskellige traditioner. Englands politik er baseret på en klar individualistisk

angelsaksisk menneskeopfattelse, mens for eksempel Italien har måttet lade politikken tilpasse sig de enkelte regioners forskellige udvikling, etc.

Europa har aldrig været én stat.

Netop derfor vil en overnational stat, der ikke tilgodeser de enkelte landes specielle egenskaber, være en fjende, der kan og vil skabe konflikter internt i Europa. Der vil ikke kunne eksistere en stabil europæisk union, hvis denne union påtager sig for stor magt. Maastricht – og for så vidt hele EF – er en politisk konstruktion, der har opbygget en autoritet og magt, der aldrig er blevet godkendt af de europæiske vælgere. Samtidig findes der ingen praktiske eksempler på, at en stor og magtfuld union vil kunne eksistere eller være til fordel igennem længere tid.

De tvungne normer, fælles standarder og harmoniseringer er et tydeligt eksempel på, hvorledes EF forsøger at gøre alt og alle ens. Harmonisering og standardisering er ikke begreber, der hører hjemme i en markedsøkonomi. Fremskridtspartiet støtter derfor kun harmoniseringer, når de sker for at hindre og nedbryde tekniske handelshindringer. Tanken om, at det vil være til fordel for de forskellige landes erhvervsliv, at der findes entydige definitioner af så forskellige ting som agurker, rygtekst på bøger, industrimaskiner, legepladser, kondomer og dørammer, kan kun fostres bag en virkelighedsfjern bureaukrats skrivebord. Med faste definitioner af ethvert tænkeligt produkt skader man de enkelte forbrugeres interesser. Den frie markedsøkonomi bliver hindret i at udvikle bedre, billigere, mere effektive og mere hensigtsmæssige produkter. Markedet arbejder nu engang efter de signaler, der sendes gennem det: udbud og efterspørgsel.

Hvis alt er standardiseret og harmoniseret af offentlige myndigheder og ikke af markedet, vil der ikke foregå en udvælgelse blandt forskelligeartede produkter, men kun blandt ensartede produkter fra forskellige producenter. Udbudets kvalitet er blevet bestemt fra centralt hold af bureaukrater. Og sandsynligvis bliver der snart – som det allerede er sket på flere områder – også foretaget centrale afgørelser om størrelsen af udbudet gennem kvoteordninger. Unægtelig en noget anden version end den normale opfattelse af fri markedsøkonomi.